
Kántor Péter

KÉTEZER, NAGY FEHÉR KUTYA

Nem emlékszem, hogy mentünk át a hídon,
olyan sokszor mentünk már át a hídon,
ez nem számított eredetinek már,
csak egy valahányadik másolatnak,
át a hídon, vasárnap délután.

És máris a budai Dunakorzón
vonultunk, ismerős pár: te meg én,
otthon az ismétlések mezején,
alig néztünk egymásra, észre se
vettük, ahogy egyszerre lép a lábunk,
jobbra kopár gesztenyefákra látunk,
ilyenkor bal felől van a Duna.

Egyszer csak mint egy merész gondolat,
átsuhant kettőnk közt egy nagy fehér kutya.

Nagy, barna szemű, barna orrú, nagy,
lompos farkú, hullámos szőrű, nagy,
lassú futású, vékony horpaszú,
átfutott közöttünk hangtalanul,
csak akkor vettük észre, amikor
már előttünk járt, aztán visszafordult,
bevárt, igazodott a lépteinkhez,
nem törleszkedve, természetesen,
mint aki régről ismer, régről ismerem,
megörültem: valami jel nekem,
de te nem örültél úgy, gyanakodtál:
mikor volt neked nagy fehér kutyád?
sose volt neked nagy fehér kutyád!
most biztosan nincs nagy fehér kutyád!
de nem szóltál, csak néztük a kutyát.

Biztos elől megy a gazdája, mondtam,
de az nem volt a gazdája neki.
Hátrafordultunk, jött is valaki
vagy húsz méterre, közömbös alak,
egy kicsit lassítottunk, és a kutya is
lassított, felém fordította a fejét,
épp csak egy pillanatra, annyi se,
főlöskéges volt várni, nem vitás,
főlöskéges volt. – Ne menjünk tovább.

Megálltam elszívni egy cigarettát,
és a Duna felé fordultam, mint aki
most látja először, most látja csak,
a víz pedig olybá tűnt, mintha állna,
nem bontva zászlót, tippet sem kínálva,
hogymi lesz ezután, hogymi lesz ezután,
nem mozdult sehol semmi, elfogyott
a cigarettám is, csak ácsorogtunk
kétezerben, a nagy fehér kutya
nem messze tőlünk állt és várt, de szinte
ránk se nézett, csak úgy maga elé.

Én nem ilyennek képzeltem a rendet,
a kövér Hamlet jutott az eszembe,
meg mások, csupa jó helyretoló,
na gyerünk, mondtam, gyerünk, mondtad akkor,
sietve átmentünk a túloldalra,
befordultunk az első keresztutcán,
még láttam, lassú tempóban megindult,
láttam, futott tovább a Dunakorzón
hangtalanul, nem lassítva le többé,
és mi a Ganz utcán, a Medve utcán
és a Donáti utcán véges-végig,
fel a Halászbástyaig, s újra, ismét
tovább valahányadik másolatban
mentünk, csak mentünk, el a mindig büszke
Szavojai Jenő lovas szobra előtt,
le a Várból, át a hídon, át Pestre,
mentünk, csak mentünk, csak mentünk.

Nadasdy Ádám

VISSZA

Dobol, mint csendes basszus a tavon át,
nincs dallama és nincs harmóniája
a távollétednek, csak üt, belül,
a szívben, koponyában, ingben, gatyában,
megmarkol váratlanul, ha befordulok
az előszobába, odaszögező a dobolás,
nincs szava, nincs üzenete
a távollétednek, csak súlya van,
dobol, kopog távoli koponyánkon,